

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1911	Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου Σάββατο 21 Νοεμβρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὰ περὶ τὰ καὶ τὸ ἀναγκαῖο

«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία» (Λουκ. 10,41-42)

Θὰ σὰς παρακαλέσω, ἀγαπητοί μου, νὰ κά-
νετε ὑπομονὴ ν' ἀκούσετε λίγα λόγια ἀπὸ
ἓνα γέροντα ἐπίσκοπο σὲ πολὺ ἀπλῆ γλῶσσα,
ἀλλ' ἀπὸ μιὰ καρδιὰ ποὺ πιστεύει στὸ Θεό.

***

Ποιὸς ἐορτάζει; Δὲν ἐορτάζει ἓνας ἅγιος ἀ-
πὸ τοὺς γνωστοὺς ἢ ἓνας ἀσκητῆς τοῦ Ἁγίου
Ὁρους ἢ ἓνας μάρτυρας καὶ ὁμολογητῆς τῆς
πίστεώς μας, οὔτε ἓνας προφήτης ὅπως ὁ Ἰω-
άννης ὁ Πρόδρομος, οὔτε ἓνας πατέρας τῆς
Ἐκκλησίας, οὔτε ἐορτάζουν ἄγγελοι καὶ ἀρ-
χάγγελοι. Παραπάνω ἀπὸ ἀσκητᾶς, ὁμολογη-
τᾶς, προφήτης, ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους εἶ-
νε ἓνα ἄλλο πρόσωπο. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἁγία
Τριάδα εἶνε ἡ **Παναγία μας**. Αὐτὴ εἶνε ἡ Παν-
τάνασσα, ἡ Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς,
αὐτὴ εἶνε ἡ γλυκεῖα μάνα μας. Ἄς μὴν πιστεύ-
ουν οἱ χιλιασταὶ καὶ οἱ προτεστάντες· ἐμεῖς οἱ
ὀρθόδοξοι ἀγαποῦμε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο
ὡς μητέρα τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ τὴν παρακα-
λοῦμε μέρα - νύχτα νὰ ἐλεήσῃ τὸ ἔθνος μας.

Ἐορτάζει σήμερα ἡ Παναγία μας. Καὶ ὅπως
ὅταν ἐορτάζει ἡ μάνα μας χαιρόμεθα καὶ εὐ-
χόμεθα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς, ἔτσι σήμερα
ποὺ ἐορτάζει ἡ Μάνα ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἰ-
διαιτέρως τῆς πονεμένης καὶ μαρτυρικῆς μας
πατρίδος, ὑψώνουμε τὰ βλέμματα στὸν οὐρα-
νὸ καὶ **παρακαλοῦμε** τὴν Παναγία μας, γιὰ ἄλ-
λη μιὰ φορά, νὰ κάνη τὸ θαῦμα στὸν ταλαί-
πωρο κόσμον καὶ ἰδιαιτέρα στὴν πατρίδα μας.

Ἐορτάζει ἡ Παναγία μας. Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ λέ-
γεται **Εἰσόδια**. Τί θὰ πῆ Εἰσόδια; Σύμφωνα μὲ
τὴν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν ἡ Παν-
αγία μας ἐγίνε τριῶν ἐτῶν, ἡ μητέρα τῆς ἁγίας
Ἄννα τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν πῆγε στὸ ναὸ
τοῦ Σολομώντος, καὶ τὴν ἀφιέρωσε πιά στὸ
Θεό. Ἐκεῖ λοιπόν, μέσα στὸ ἱερὸ κλίμα τῆς
προσευχῆς, τῆς νηστείας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς
μελέτης τῶν Γραφῶν, τὸ ἄνθος αὐτὸ τὸ ὠραι-
ότατο, τὸ κρίνον τοῦ οὐρανοῦ, μεγάλωσε, γιὰ νὰ

γίνη ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἐμεινε ἐκεῖ δώδε-
κα περίπου χρόνια ἕως ὅτου μνηστεύθηκε
τὸν δίκαιον Ἰωσήφ· καὶ τότε στὴ Ναζαρέτ «Ἄγ-
γελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰ-
πεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαίρει...» (Ἀκάθ. ὕμν. Α).

Αὐτὸ εἶνε σύντομα τὸ ἱστορικὸ τῆς σημερι-
νῆς ἡμέρας, ἡ εἴσοδος τῆς Παναγίας στὰ ἅγια
τῶν ἁγίων. Ἐμεῖς τί διδασκόμεθα ἀπ' ἐδῶ;

***

Ἐχομε κ' ἐμεῖς εἰσόδια, ἀγαπητοί μου. Ὅσοι
μ' ἀκοῦτε, ὅλοι ἔχετε εἰσόδια. Ὅπως ἐορτά-
ζουμε τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἔτσι καὶ ὅ-
λοι, ἀπ' τὸ μικρὸ παιδί μέχρι τὸ γέροντα, ἔχο-
με τὰ εἰσόδιά μας, καὶ περιμένουμε τὰ ἐξόδια.

Ποιά εἶνε τὰ εἰσόδια; Ἡ εἴσοδος στὴν πα-
ροῦσα ζωὴ, ἡ εὐλογημένη ἡμέρα κατὰ τὴν ὁ-
ποία οἱ γονεῖς μας μᾶς ἔφεραν στὸν κόσμον, **ἡ
ἡμέρα τῶν γενεθλίων** μας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ εἰσόδια αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ
ἄλλα ἀνώτερα, κι ἀλλοίμονο σὲ ὅποιον δὲν τὰ
αἰσθάνεται. Εἶνε ἡ εἴσοδος μας στὴν Ἐκκλησία
καὶ στὴ ζωὴ τῆς χάριτος. Τὸ νὰ γεννηθῆς εἶνε
σπουδαῖο, ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερο εἶνε ἄλλο· **ἡ
ἡμέρα τοῦ βαπτίσματος**. Ὅταν ἤμασταν βρέφη
μᾶς πῆραν χέρια στοργικά, μᾶς πῆγαν στὴν ἐκ-
κλησία καὶ μέσα στὸν Ἰορδάνη –διότι Ἰορδά-
νης εἶνε τὸ ἱερὸ βάπτισμα– «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος»
πῆραμε ὄνομα χριστιανικὸ καὶ ἀπὸ παιδιὰ τοῦ
Ἄλφα καὶ τοῦ Βῆτα γίναμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐχομε λοιπὸν εἰσόδια φυσικὰ καὶ εἰσόδια
πνευματικά. Γι' αὐτὸ ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ γεννηθή-
καμε καὶ βαπτιστήκαμε μέχρις ὅτου κλείσου-
με τὰ μάτια στὸ μάταιον κόσμον, πρέπει κατὰ τὸ
διάστημα αὐτὸ νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς ὅπως ἡ
Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι· νὰ ζήσουμε μιὰ **ζωὴ ἀ-
φιερωμένη στὸ Θεό**. Τί θὰ πῆ αὐτό; τί θὰ πῆ
ἀφιέρωμα; Ἐχεις στὸ σπίτι ἓνα ποτήρι χρυσὸ
καὶ τὸ χρησιμοποιοεῖς ὅπως θέλεις. Ἄλλ' ἐὰν
τὸ πάρῃς, τὸ πᾶς στὸ ναὸ καὶ τὸ δωρίσῃς γιὰ

νά χρησιμοποιηῆται στὴν ἁγία τράπεζα, τελείωσε· ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν μπορεῖ πιά κανεὶς νὰ τὸ μεταχειριστῆ διαφορετικὰ.

Γιὰ φανταστῆτε, νὰ ῥθῆ μέσα στὴν ἐκκλησία ἕνας ἄπιστος - ἄθεος, νὰ πάρη ἀπὸ τὴν ἁγία τράπεζα τὸ **δισκοπότηρο** ποὺ κοινωνοῦμε τὰ φρικτὰ μυστήρια καὶ νὰ τὸ κἀνῃ κρασοπότηρο· νὰ πάρη τὴν **κολυμβήθρα** καὶ νὰ τὴν κἀνῃ κοινὸ σκεῦος, ὅπως ἐγίνε στὴν Κύπρο τὸ 1974 μὲ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ Ἀτίλλα – Θεέ μου, πόσο μᾶς τιμωρεῖς! Ἀνατριχιάζεις καὶ νὰ τ' ἀκοῦς.

Ἔτσι εἶνε ἁμαρτία καὶ κάτι ἄλλο. Διότι ὑπάρχει καὶ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ δισκοπότηρο· εἶνε **ἡ ὑπαρξί μας, ὡς ψυχὴ καὶ ὡς σῶμα**. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βαπτίστηκες, δὲν ἔχεις πιά δικαίωμα νὰ διαθέτῃς τὸν ἑαυτὸ σου ὅπως θέλεις. Ποιὸς τὸ εἶπε; Δὲν μπορεῖς νὰ ζῆς κατὰ τὰ κέφια σου. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ μάτια σου, τὰ αὐτιά σου, τὰ χέρια σου, τὰ πόδια σου, ὁλόκληρος, εἶσαι ἱερὸ δισκοπότηρο, εἶσαι ἱερὸ κειμήλιο, ἀφιέρωμα, ναὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ φθειρῇ τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ (βλ. Α' Κορ. 3,17). Αὐτὸ θὰ πῆ ζωὴ ἀφιερωμένη στὸ Θεό. Ποιὸς ἔχει τέτοια ζωὴ; Σήμερα δυστυχῶς πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ πενήθσουμε καὶ νὰ ποῦμε μαζί μὲ τὸ Δαυῖδ· «*Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσῖος*»· «*οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός*» (Ψαλμ. 11,2; 13,1. Ρωμ. 3,12).

–Μὰ πολὺ **ὑπερβολικὰ τὰ λές**. Δὲν βλέπεις ὅτι οἱ ἐκκλησίες γεμίζουν; Τόσοι ἐκκλησιάζονται, ἀκοῦνε λόγο Θεοῦ, κοινωνοῦν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Πῶς λές «*ἐκλέλοιπεν ὁσῖος*», «*οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός*»;

Ἀπαντῶ. Εἴμαστε Χριστιανοὶ μέσα στὴν ἐκκλησία· μόλις βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα, τὰ λησμονοῦμε ὅλα, γινόμαστε ἀγνώριστοι, παύουμε νὰ ἔχουμε σχέσι μὲ τὸ Χριστό· παπᾶδες καὶ δεσποτάδες, λαὸς μικροὶ - μεγάλοι, ὅλοι μας ἔχουμε τὸ Χριστὸ στὸ στόμα ἀλλὰ τὸ διάβολο στὴν καρδιά. **Εἴμαστε ὑποκριταὶ καὶ φαρῖσαῖοι**.

Ἀκόμη καὶ οἱ λεγόμενοι θρησκευτικοὶ ἄνθρωποι μπλέξαμε σ' ἕνα δῖχτυ τοῦ διαβόλου· καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ δῖχτυ εἶνε ὁ ψεύτικος πολιτισμὸς τοῦ αἰῶνος μας, ποὺ ὀνομάζεται **καταναλωτικὴ κοινωνία**· σύμφωνα μ' αὐτήν, ὅποιος λαὸς ξοδεύει περισσότερα, αὐτὸς θεωρεῖται πιὸ προηγμένος. Δὲν ζοῦμε πιά μιὰ ἀπλή ζωὴ.

Χθὲς τὸ βράδυ ἄνοιξα κάποιο βιβλίον· διάβαζα τὴ νύχτα καὶ ἔκλαψα. Τὸ **1829 - 30**, ποὺ ἐλευθερώθηκε ὁ τόπος μας, μόλις ποὺ εἶχε ἔρθει ὁ Καπποδίστριας καὶ ὑψώθηκε ἡ ἑλληνικὴ σημαία, τὸ **Ναύπλιο** εἶχε μόνο τέσσερις χιλιάδες, ἀλλὰ πραγματικοὺς Χριστιανούς. Γινόταν λοιπὸν ὁ **γάμος** δύο ὀρφανῶν· ὁ πατέρας τῆς νύ-

φης εἶχε σκοτωθῆ στὸ Μανιάκι κι ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ στὰ Δερβενάκια. **Χαρὰ ἄδολη**. Καὶ μέσ' στὸ σπῆτι τί; ἔπιπλα, καθρέφτες, πολυτέλεια; Τίποτα, οὔτε καρέκλα· μιὰ ψάθα, ψωμί κρίθινο, λίγες ἐλιές, καὶ **ἀγάπη ἀπέραντη!** Ὡ Ἑλλάδα!

Τώρα; Μᾶς ἔφαγε ὁ καταναλωτισμὸς. Γέμισε ὁ τόπος κέντρα, καταστήματα, ἔπιπλα, καθρέφτες, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις...· **πράγματα περιττά**. Φύγαμε ἀπὸ τίς λίγες πραγματικὲς ἀνάγκες καὶ πήγαμε στὰ περιττά. Στὴ γενεά μας, ποὺ πνίγεται στὸ ἄγχος τῶν περιττῶν καὶ ἀχρήστων πραγμάτων, ἀρμόζει νὰ λεχθῆ αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο· «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περι πολλὰ· ἐνός δέ ἐστι χρεία*» (Λουκ. 10,41). Σβῆστε τὸ «*Μάρθα*» καὶ γράψτε «*κόσμε*»· «**Κόσμε κόσμε, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περι πολλὰ, ἐνός δέ ἐστι χρεία**». Σβῆστε τὸ «*Μάρθα*» καὶ γράψτε «*Ἑλλάς*». «**Ἑλλάς Ἑλλάς, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περι πολλὰ, ἐνός δέ ἐστι χρεία**». Σβῆστε τὸ «*Μάρθα*» καὶ γράψτε τὸν ἑαυτὸ σας· «**Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περι πολλὰ, ἐνός δέ ἐστι χρεία**».

Ὁ **χρόνος** σπαταλᾶται σὲ διασκεδάσεις. Κάποτε τὰ νυχτερινὰ κέντρα ἦταν ἐλάχιστα. Τώρα, ὅπως πάνω στὴν κοπριά φυτρώνουν μανιτάρια, ἔτσι στὴ νέα Βαβυλῶνα φυτρώνουν χιλιάδες κέντρα διασκεδάσεως. Ἄλλος στὸ χαρτοπαίγνιο, ἄλλος στὴ μπάλλα, ἄλλος στὸν κινηματογράφο, ἄλλος στὴν τηλεόρασι. Χρόνος ὑπάρχει μόνο γιὰ τὸ διάβολο, γιὰ τὸ Χριστὸ τίποτα.

* * *

Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Κάποτε σὲ μιὰ πόλι τῆς Μακεδονίας εἶδα σ' ἕνα κοττέτσι ἕναν ἀετό. Μοῦ φάνηκε σὰν μιὰ μεγάλη κόττα καὶ τρόμαξα· τόσο μεγάλη κόττα; Πλησιάζω, τί νὰ δῶ· ἦταν ἀετός. **Στὸ κοττέτσι ἀετός**; Τὸν εἶχαν πιάσει στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Πίνδου, τοῦ ἔκοψαν τίς μεγάλες φτεροῦγες, καὶ τὸν ἔκαναν ὄρνιθα! Καὶ στενοχωριόταν ὁ ἀετός.

Ἡ Ἑλλάς ἦταν ἀετός καὶ οἱ Ἕλληνες παιδιὰ τοῦ ἀετοῦ. Τώρα ἄπιστοι πολιτικοὶ τῆς ἔκοψαν τὰ φτερά· **μασονία καὶ ἀπιστία ἔκαναν τὸν ἀετὸ τῆς Ἑλλάδος ἀξιολύπητο**.

Δὲν σᾶς λέω περισσότερα. Σταματῶ. Εἴστε Ἕλληνες; εἴστε Χριστιανοὶ; εἴστε πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας; **Δὲν θ' ἀφήσουμε** τὴν Ἑλλάδα αὐτὴ νὰ γίνῃ οὔτε Δανία, οὔτε Νορβηγία, οὔτε Χόλλυγουντ. Θὰ μείνῃ Ἑλλάς, μὲ πίστι στὸ Θεό, μὲ οἰκογένεια, μὲ ὅλα τὰ ἱερά καὶ ὅσια.

«**Ὅσοι πιστοί**», κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ κοντὰ στὴν πατρίδα μας· μέχρι τέλους ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**